

-

WIJ, MILLENNIALS

- Waarom perfect niet gelukkig maakt -

Charlotte Van Looy

HOUTEKIET
Antwerpen/Amsterdam

INHOUD

>	7	Voorwoord
	9	Intro

13

MY HEAD IS ALL
OVER THE PLACE

MILLENNIALS AND THE GOLDEN AGE OF OPPORTUNITY
WORK, WORK, WORK
IDENTITEITSCRISIS
GENERATIECONFLICTEN
OVERLOAD AAN EVERYTHING
OVERCONSUMING
OVERTHINKING
OVERLOAD AAN INFORMATIE
OVERLOAD AAN TO DO'S
OVERLOAD AAN EMOTIE
FLOWMOMENTEN
OVERLOAD AAN VERWARRING
DE PRETPARKGENERATIE

51

PERFECTIONISM
& PERFORMANCE
ANXIETY

FAALANGST EN BEVESTIGING IN HET DAGELIJKSE LEVEN
EETSTOORNIS
BEVESTIGING
FAALANGST EN BEVESTIGING BINNEN JE WERK
PANIEKAANVALLEN
NO WORRIES
DE GENERATIESTUDENT
DE VLOEK DIE VERGELIJKEN HEET EN EGOCENTRISME
TOCH NIET ZO SPECIAAL?
JALOEZIE
VAN HIPPIE NAAR HIP
AIN'T NOBODY GOT TIME FOR THAT
ALLES OP Z'N TIJD

87

SELF-IMPROVEMENT

VERSLAAFD AAN SELF-IMPROVEMENT
THE PLANNING FREAK
ZELFBEWUSTZIJN
BE YOU
INTERESSES: ERVAAR, PROEF, TEST, CONCLUDEER
SOCIAL MEDIA
FEARLESS WOMEN MAKE HISTORY
REIZEN & EASINESS

117

THE PURSUIT
OF HAPPINESS

GENOEG IS GENOEG
GELUK IS EEN COLLECTIEVE AANGELEGENHEID
DE KRACHT VAN HET NEGATIEVE DENKEN
DE WERELD AAN JE VOETEN... OF NIET?
DE MYTHE VAN HET PERFECTE LEVEN
GEWOON EEN GOED LEVEN
VEEL SEKS, GOEDE SEKS
RECHT OP VERDRIET
HOOP, HOOP, HOOP
GEZONDE VERLANGENS
HET LEVEN IS AAN (N)U EN GELUK ALS MINDSET
TOT SLOT: DOE JE GOESTING, MAAR DOE HET GRAAG

147 Extra [Approved by Charlie]
155 Faces and experiences
167 Dankwoord
171 Let's get inspired
173 Notes

Het idee voor dit boek ontstond nadat ik op een aantal wezenlijke generatieconflicten stuitte in mijn omgeving. Zo bleek het typisch te zijn voor de huidige digitale mediageneratie om alles snel te willen, zonder bereidheid om eerst een bepaald parcours af te leggen voor we ons uiteindelijke doel behalen. Geduld en een millennial gaan niet samen, zo blijkt. Daarnaast hebben veel jongeren de neiging om opmerkelijke prioriteiten te stellen, een fijne date met je vriendin kan al snel in functie staan van het posten van *Instaproof pictures*. Van gezelligheid geen sprake meer als beide partijen hun eten laten staan om toch maar een gram van de esthetisch gedekte tafel te kunnen posten.

Dit boek is enerzijds geschreven vanuit mijn eigen ervaringen en belevingen, anderzijds vanuit gesprekken met twintigers en jonge dertigers die er over de thema's van dit boek eenzelfde of een andere mening op nahouden. Met dit boek wil ik hoegenaamd geen absolute waarheden verkondigen. Ik wil daarentegen een weergave bieden van opmerkelijke zaken die onder millennials – jongeren, geboren tussen 1980 en 2000 – blijken terug te komen. Daarnaast geef ik mogelijke oplossingen of voorzichtige tips – die mij hielpen – om bepaalde ongemakkelijkheden te onderdrukken of uit de weg te ruimen. Mocht dit boek als handleiding worden gebruikt door tieners of twintigers die met dezelfde onderwerpen *struggelen* als ik, dan zou het opzet dat ik voor ogen had bij het schrijven van de eerste woorden, helemaal geslaagd zijn.

Ik behandel in dit boek vier thema's, die naar mijn gevoel het dagelijkse leven van twintigers het meest beïnvloeden. Sommige van mijn gesprekspartners zijn studenten of zijn net begonnen aan hun eerste job, andere jonge twintigers hebben een eigen zaak uit de grond gestampt of vervullen een publieke functie in Vlaanderen. Nog anderen reizen de wereld rond.

Dit werk is geen gids, laat de bedenkingen die hierin gemaakt worden hooguit een inspiratiebron zijn. Ik heb getwijfeld of ik wel een boek zou durven te schrijven over mijn eigen generatie, want wie ben ik om daarover iets te zeggen? Ik ben vijfentwintig en ik heb hoegenaamd nog niets wezenlijks bereikt. Toch denk ik dat er nood is aan een luchtig boek, dat net voldoende gewicht geeft aan de angsten en problemen die millennials vandaag ervaren. Een klaagboek produceren is allerm minst mijn bedoeling, we hebben allemaal al genoeg shit te verwerken.

*Wij, twintigers, maken deel uit van een verwarde en enigszins *fucked up* generation, but we'll get there.*

Enjoy!

“

Dit boek werd geschreven door een vijftientigjarige sarcastische, soms negatieve en allesbehalve naïeve vrouw, die zelf nog niet alles op een rijtje heeft in haar jonge leven. De meeste interviews en gesprekken die eraan voorafgegaan zijn, werden opgenomen of getikt. Soms prutste ik wat aan de tekst (de *euhs* en *ahs* werden bijvoorbeeld geëlimineerd) om het geheel coherenter te maken, of om mezelf slimmer te doen lijken.

Professor Peter Aelbrecht stelt dat wij op één dag met evenveel prikkels geconfronteerd worden als mensen in de middeleeuwen gedurende hun hele leven. *Wablief?!*

Toen ik dit boek begon te schrijven, zei ik tegen mezelf dat het binnen enkele dagen klaar zou moeten zijn. Klaar als in: beschikbaar voor verkoop in de rekken van verschillende boekhandels. Liefst in binnen- én buitenland. Vertaald in vijf talen. Mooi zou dat zijn, maar natuurlijk enkel haalbaar als je naam Trump of Kardashian is. Ik begon te typen als een gek en probeerde een evenwicht te vinden tussen mijn lesvoorbereidingen voor het secundair onderwijs, mijn tijd met mijn nieuw samengesteld gezin (ik huiver van dit begrip, maar tegen het einde van dit boek hoop ik een mooier alternatief gevonden te hebben voor een gezin met een partner en twee pluskinderen), de bijna dagelijkse bezoeken aan mijn moeke en mijn ouders, en het schrijven van een boek. Even snel als het idee gekomen was om de lat veel te hoog te leggen voor mezelf, kwam het besef dat ik het rustig aan moest doen. Nog voor ik begon te schrijven, was ik al teleurgesteld in mezelf, omdat het me nooit zou lukken het boek op tijd klaar te krijgen. Ik hoor je denken: op tijd? Exact, op tijd. Voor wie? Voor wat? Ik heb geen idee. Wat ik wel weet is dat het vandaag gemakkelijker is dan ooit om zelf een 'projectje' te starten en mogelijk tot een goed einde te brengen. **Ook ik weet niet meer van welk hout eerst pijlen te maken met de overvloed aan mogelijkheden anno 2019.** Sociale media staan bol van de succesvolle, jonge ondernemers die allen op hun manier een graai doen naar het succes. De ene al geslaagder dan de andere.

Enkele paniekaanvallen geleden heb ik voor mezelf beslist dat enkel een job als leerkracht me niet gelukkig maakt. Ik mis uitdagingen en creativiteit. Begrijp me niet verkeerd, lesgeven is een ongelofelijke uitdaging, alleen al omdat je elke vijftig minuten een ander stel pubers voor je neus hebt zitten, en dan heb ik het

nog niet over het feit dat je moet proberen hun ook effectief iets bij te brengen. Na een jaar fulltime lesgeven bleef ik toch op mijn honger zitten en merkte ik dat ik mijn creativiteit niet volledig kwijt kon in mijn lessen. Daarom ontstond het idee om me meer bezig te houden met wat ik nog liever doe, namelijk lezen en schrijven. Het afgelopen jaar heb ik columns, ideeën voor series, websites en reviews voor hotels geschreven. Enkele van deze teksten schreeuwen om een herwerking of staan triestig te verkommeren op mijn laptop, andere werden gepubliceerd of opgepikt door een productiehuis. Laat het duidelijk zijn dat ik het afgelopen jaar absoluut mijn doel nog niet bereikt heb (daar heb je 'm al, die druk om te presteren), maar ik ben wel fier dat ik de stap heb genomen om te investeren in wat ik graag doe, of het me nu (financieel) iets oplevert of niet. Ik word er tenminste gelukkig van, en is geluk niet waar we allemaal naar streven? Al is dat gevoel vaak maar van korte duur, want voor ik het goed en wel besef, speel ik al met vijf andere ideeën die ik zo snel en zo goed mogelijk wil uitwerken. Vermoeiend.

Mijn zoektocht naar wat ik echt wil ervaren, doen en bereiken is dus lang niet afgelopen. Ik zit er middenin. Leuk? Niet altijd. Interessant? Absoluut, maar soms ook vreselijk stresserend. Het voorbije jaar ontmoette ik verschillende twintigers en jonge dertigers en met hen sprak ik over hun zoektocht in het leven op zowat elk gebied.

Deze gesprekken vormen de basis van een groot deel van dit boek.

MY HEAD IS ALL
OVER THE PLACE

MILLENNIALS AND THE GOLDEN AGE OF OPPORTUNITY

Voor *selfmade men and women*, wat een *schijtebreed* begrip is trouwens, **groeiden we op in zogenaamd 'gouden tijden'**. De Amerikaanse schrijver Seth Godin stelt het volgende:

We still live in a world that's filled with opportunity. In fact, we have more than an opportunity – we have an obligation. An obligation to spend our time doing great things. To find ideas that matter and to share them. To push ourselves and the people around us to demonstrate gratitude, insight, and inspiration. To take risks and to make the world better by being amazing.¹

We konden naar de school gaan die onze ouders zorgvuldig voor ons uitkozen, we mochten doen wat we wilden als het op vrijetijdsbesteding aankwam, we lieten onze brave ouders rijden van de ene hobby naar de andere, vaak nog terwijl broertje of zusje op een totaal andere locatie moest zijn, en werden zelden beperkt in het aantal uren televisie per dag. De meesten van ons hebben bovendien een diploma behaald. In combinatie met het feit dat we in een digitale maatschappij leven met ontelbare mogelijkheden, betekent dat klaarblijkelijk dat de wereld aan onze voeten ligt. Of toch zou moeten liggen. Daarnaast worden we langs alle kanten bestookt met oproepen om goede doelen te steunen. Wie zich niet inzet voor het milieu is niet goed bezig, wie nog vlees durft te eten, geeft niet om het ecosysteem. Bewust en onbewust worden we steeds in een bepaalde richting gepusht.

Jonge ondernemers zien de kans schoon om zelf een zaak uit de grond te stampen. De kosten om online met iets te starten zijn bijna onbestaande en de risico's die samenhangen met falen, zijn dus ook veel kleiner. Het was nooit

gemakkelijker dan nu om contact te hebben met mensen over de hele wereld. Landsgrenzen vormen niet langer een barrière om carrière te maken in het buitenland. Ik sprak hierover met Jessica De Block, een vriendin die twee jaar geleden een eigen business begon. Jessica is de vrouw achter het merk Antwerp Avenue, een collectie zelfontworpen *smartphone cases en laptop sleeves*. Ze vertelde me dat het feit dat twintigers vandaag meer kansen hebben dan die in de vorige generaties, volgens haar niet wil zeggen dat ze opgroeien in gouden tijden, een uitspraak waarmee we vaak om onze oren worden geslagen. Daar is een simpele verklaring voor. Vandaag krijgen zo goed als alle millennials die kansen, dus als wij van het ene op het andere moment een onlinebusiness kunnen opstarten, geldt dat ook voor Jan met de pet in Australië. Als je dus iets wil betekenen voor anderen, zal je je moeten onderscheiden. Zien en gezien worden op je eigen, authentieke manier wordt daarom erg belangrijk. En dat kan slechts door heel hard te werken.

“

ÉLODIE OUÉDRAOGO,

37-jarige ontwerpster & redactrice

‘Ik denk dat er vandaag meer keuzestress is dan toen ik afstudeerde, omdat er simpelweg veel meer mogelijkheden zijn als je de school verlaat. Bovendien is een succesvolle academische carrière door de kracht van sociale media niet langer een must of garantie voor een goede job. Je kan ook zonder diploma een rendabele business uitbouwen. *Streetsmart is the new smart*. De modewereld is daar een perfect voorbeeld van. Ik kan dit uiteraard enkel toejuichen, maar ik weet ook dat de “onconventionele route” veel zelfkennis en doorzettingsvermogen vraagt.’